

Resolució 158/2018, de 29 de juny

Número d'expedient de la Reclamació: 103/2018

Administració reclamada: Oficina Antifrau de Catalunya.

Informació reclamada: Diversos informes raonats i comunicacions a la Fiscalia.

Sentit de la Resolució: Inadmissibilitat parcial i desestimació.

Resum: Si la Reclamació es presentés en relació amb la resolució del Director de l'OAC de 19 de febrer de 2018, de desestimació de la sol·licitud d'informació pública formulada per la persona reclamant, no es podria admetre a tràmit, per extemporània, ja que en el moment de la seva presentació (el 10 d'abril de 2018) havia passat més del mes dins del qual poden ser reclamades les resolucions sobre les sol·licituds d'informació pública, segons l'article 42.1 LTAIPBG citat al paràgraf anterior; per tant, només podria ser admesa, per raons de termini, en relació amb la desestimació presumpta del recurs de reposició, produïda el 26 de març de 2018, i si s'admet en relació amb la desestimació presumpta del recurs de reposició, el seu objecte s'hauria de circumscriure a la informació demanada per aquest recurs, que es limita a la relativa als informes raonats i altra documentació derivada d'ells, amb exclusió de la relativa a les comunicacions al Ministeri Fiscal i a les autoritats administratives competents, que no havia estat objecte del recurs de reposició. L'article 23 LTAIPBG i la legislació de protecció de dades personals no impedeixen facilitar la informació sol·licitada que pugui ser relacionada amb la comissió d'infraaccions, si s'eliminen prèviament d'ella la identitat (així com també les possibles referències que possibilitin deduir-la) de les persones físiques concernides, tant si es tracta de possibles responsables de les eventuais irregularitats detectades, com ara la persona denunciant o d'altres persones citades pels informes sol·licitats. El dret d'accés a la informació pública no hauria de ser en detriment de les actuacions que calgui emprendre pels poders públics per corregir actuacions públiques contràries a l'ordenament jurídic o als interessos públics o per exigir les responsabilitats que corresponguin per aquest motiu; aquestes actuacions que convé protegir poden ser tant les mateixes funcions de l'OAC, mentre no hagi donat per tancada i definitiva la corresponent investigació, les de l'Administració investigada d'eventual correcció dels seus actes o d'exigència de responsabilitat del seu personal, com de les autoritats administratives o judicials competents per revisar i depurar actuacions administratives a les que l'OAC pugui comunicar el seu informe. Transcendència del moment en el que es valora el dret d'accés, com a element potencialment determinant del seu abast efectiu; si hom té en compte que la Reclamació davant la GAIP té per objecte la revisió d'una actuació administrativa prèvia, cal entendre que el procedent és valorar si aquesta resolució de l'OAC és o no ajustada a dret, i aquesta valoració forçosament s'ha de fer en relació amb les circumstàncies del moment en el que va ser dictada.

Paraules clau: Oficina Antifrau. Periodista. Recurs de reposició. Límits. Dades personals. Dades personals especialment protegides. Infraaccions i sancions. Confidencialitat. Procediments d'Investigació. Reclamació contra recurs de reposició.

Ponent: Josep Mir Bagó.

Antecedents

1. El 10 d'abril de 2018 entra a la GAIP la Reclamació 103/2018, presentada per un periodista contra l'Oficina Antifrau de Catalunya (OAC), en relació amb la informació indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP promulgat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 3 de gener de 2018, després d'invocar l'LTAIPBG i de fer referència a diverses informacions que hauria pogut consultar al web de l'OAC, la persona reclamant sol·licita a aquest organisme la informació següent:
 - 2.1. Accés als informes raonats emesos per l'OAC en relació amb els organismes i dates següents: Departament de Governació i Relacions institucionals (20/06/2017), Àrea Metropolitana de Barcelona (28/07/2017), Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (06/10/2017), Guàrdia Urbana de Barcelona (10/10/2017), Institut Municipal de Parcs i Jardins (26/10/2017), Direcció General de la Inspecció de Treball de Catalunya (13/11/2017) i Ajuntament de Lleida (04/12/2017). En relació amb aquests mateixos assumptes, també demana qualsevol resposta, informe o actuació que, arran de les comunicacions dels anteriors informes raonats, hagués estat realitzada per les administracions afectades i comunicada a l'OAC, així com també, si s'escau, si l'OAC ha endegat o valora endegar alguna actuació arran de la resposta rebuda.
 - 2.2. La documentació relativa a les sis comunicacions fetes per l'OAC a la Fiscalia al llarg del 2017 i a les 21 comunicacions fetes per l'OAC a les diferents autoritats competents durant el mateix any, així com també qualsevol resposta, informe o actuació feta per les autoritats competents i comunicada a l'OAC, arran de les citades comunicacions i en relació amb els fets investigats. I, si s'escau, si l'OAC ha endegat o valora endegar alguna actuació arran de les respostes rebudes.
3. El 19 de febrer de 2018 el Director de l'OAC emet la resolució sobre l'anterior sol·licitud, que es fonamenta en les següents consideracions jurídiques:
 - El sol·licitat és informació pública, llevat de les pretensions de la sol·licitud de tenir accés a la informació sobre les actuacions que l'OAC "valori endegar", que s'ha de considerar que no tenen per objecte informació pública als efectes de l'LTAIPBG, ja que només té aquesta condició la que hagi estat elaborada o sigui existent.
 - En relació amb la sol·licitud d'accedir a les sis comunicacions de l'OAC al Ministeri Fiscal, considera que cal tenir en compte el següent:

* L'article 18.1 de la Llei 14/2008, de 5 de novembre, de l'OAC (LOAC), segons el qual les actuacions de l'OAC s'han de dur a terme i han de ser tramitades assegurant la reserva màxima per evitar perjudicis a la persona o entitat investigada i com a salvaguarda de l'eficàcia del procediment jurisdiccional o administratiu que es pugui iniciar com a conseqüència de les dites actuacions.

* L'article 21.1.b LTAIPBG, segons el qual el dret d'accés a la informació pública pot ser limitat quan impliqui un perjudici per a la investigació o la sanció de les infraccions penals, administratives o disciplinàries. Aquest límit és ampliat per l'article 14 de la Llei estatal 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBGE), que afegeix el perjudici per a la prevenció dels il·lícits esmentats, que al·ludiria al risc de comprometre l'eficàcia de l'eventual procediment jurisdiccional o administratiu que es pugui iniciar.

* L'article 23 LTAIPBG, que estableix que no es poden divulgar dades personals especialment protegides, com és el cas de les relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives que no comportin l'amonestació pública de l'infractor.

La resolució de l'OAC considera que els tres preceptes citats impedeixen facilitar la informació sol·licitada relativa a les sis comunicacions de l'OAC a la Fiscalia, ja que, al marge de les previsions de l'article 23 LTAIPBG, l'accés a aquesta informació podria perjudicar l'eficàcia del procediment jurisdiccional que es pugui iniciar o que es pugui haver iniciat com a conseqüència de les actuacions de l'OAC i l'adopció d'eventuals sancions, finalitats que haurien de prevaldre sobre el dret d'accés a la informació pública.

- En relació amb la part de la sol·licitud que demana accés als informes raonats sobre determinades administracions, després d'invocar l'article 18.1 LOAC, que ja ha estat citat més amunt, la resolució d'aquest organisme distingeix entre els informes raonats següents:

* El que té per objecte el Departament de Governació i Relacions Institucionals, en el que a judici de l'OAC no hi concorrerien límits a l'accés, ja que procediment està finalitzat i del seu contingut no se'n dedueix que es puguin incoar procediments per exigir eventuais responsabilitats. Nogensmenys, caldria anonimitzar prèviament a l'accés les dades personals dels candidats i els seus currículums, que no reforcen l'accés i per tant mereixen ser protegides.

* En els que tenen per objecte l'Àrea Metropolitana de Barcelona, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona, la Direcció General de la Inspecció de Treball de Catalunya i l'Ajuntament de Lleida es dona la circumstància que encara no han finalitzat les actuacions que pot fer-hi l'OAC, de manera

que s'ha de denegar l'accés sol·licitat en aplicació dels límits establerts pels articles 18.1 LOAC i en alguns casos simultàniament 21.1.b LTAIPBG, que ja han estat citats més amunt.

* En el cas del que té per objecte la Guàrdia Urbana de Barcelona, la resolució considera que la seva divulgació podria perjudicar una eventual investigació posterior, i per tant caldria denegar l'accés en base a l'article 21.1.b LTAIPBG.

- En relació amb la part de la sol·licitud que demana accés a les comunicacions de l'OAC a autoritats administratives competents, la resolució manifesta que fa referència a un total de vuit actuacions d'investigació, en relació amb les quals fa les consideracions següents:

* En el cas de les actuacions 109-3122014/087, 071-09042014/106, 002-10012017/004, 077-07052014/134 i 007-03022016/146, es podria derivar d'elles responsabilitats, de manera que els serien aplicables els límits d'accés dels articles 18.1 LOAC i 21.1.b LTAIPBG, ja que la finalitat d'evitar possibles perjudicis per a les eventuales actuacions d'exigència de responsabilitats ha de prevaler sobre el dret d'accés a la informació.

* En el cas de les actuacions 118-21012015/145, relatives a una universitat, s'estaria pendent de valorar una segona resposta, de manera que encara no hi hauria posicionament final de l'OAC. En conseqüència també seria aplicable el límit de l'article 18.1 LOAC i caldria denegar l'accés sol·licitat.

* En el cas de les actuacions 034-10092013/073, relatives a un ens local, l'OAC hauria arxivat les seves actuacions, que tenien per objecte l'eventual incompliment del règim laboral per part d'uns esportistes professionals, i va informar-ne a la Direcció General de la Inspecció de Treball de Catalunya.

* En el cas de les actuacions 105-20112014/101, la resolució indica que serien objecte d'una altra sol·licitud d'informació de la mateixa persona reclamant, i es donarà la resposta pertinent la resolde la sol·licitud específica.

Sobre la base de les anteriors consideracions, la resolució del Director de l'OAC:

- Estima parcialment la sol·licitud d'informació de la que deriva aquesta Reclamació i posa a disposició de la persona sol·licitant còpia de la documentació relativa a l'informe raonat sobre el Departament de governació i relacions institucionals i a les comunicacions respectives.
- La sol·licitud que afecta les actuacions 105-20112014/101 serà resolta en el procediment específic obert en relació amb l'altra sol·licitud de la persona reclamant amb aquest mateix objecte.

- - La resta de la sol·licitud d'informació és desestimada, en aplicació de les consideracions anteriors.
4. El 27 de febrer de 2018 la persona reclamant presenta davant l'OAC un recurs administratiu de reposició contra la resolució del Director indicada a l'antecedent anterior. Després de fer referència als compromisos de transferència manifestats públicament per l'OAC i a un cas anterior, en el que l'Oficina hauria lliurat a la mateixa persona reclamant informació sol·licitada, malgrat no hagués arribat al seu posicionament definitiu, cosa que a parer seu constituiria una contradicció, sol·licita: “que s'estimi aquest recurs per la via urgent i que s'estimi l'admissió de la SAIP 1/2018, pel que fa referència a l'accés als informes raonats, respostes o informes derivats de les següents actuacions:
- “Actuacions d'investigació núm. 016-210022017/160 relatives a l'Àrea Metropolitana de Barcelona.
 - “Actuacions d'investigació núm. 078-15122016/133 relatives al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.
 - “Actuacions d'investigació núm. 007-03022016/146 relatives a la Guàrdia Urbana de Barcelona.
 - “Actuacions d'investigació núm. 171-25112015/111 relatives a l'Institut Municipal de Parcs i Jardins.
 - “Actuacions d'investigació núm. 018-17032016/054 relatives a la Direcció General de la Inspecció de Treball de Catalunya.
 - “Actuacions d'investigació 047-29072016/051 relatives a l'Ajuntament de Lleida”.
5. La Reclamació presentada el 10 d'abril de 2018 informa que el 26 de febrer de 2018 la persona reclamant hauria presentat un recurs de reposició davant l'OAC contra la resolució indicada a l'antecedent anterior, i que havent transcorregut 14 dies des del venciment del termini legal d'un mes per resoldre'l, encara no hauria rebut resposta, i és per aquest motiu que presenta aquesta Reclamació, que fonamenta en les següents consideracions:
- Les actuacions de l'OAC són conegudes per les administracions investigades, de manera que resulta molt qüestionable que la difusió d'aquesta informació pugui perjudicar investigacions o futures exigències de responsabilitat.
 - - L'OAC no té competències sancionadores i, en conseqüència, les seves comunicacions amb les administracions afectades difícilment poden contenir informacions relatives a la comissió d'infraccions que puguin ser sancionades. En tot cas, qui pot iniciar el procediment sancionador serien les autoritats competents, no l'OAC.

- El criteri que aplica l'OAC per denegar informació d'informes raonats, amb l'argument que encara no s'hauria arribat a un posicionament definitiu de l'Oficina, és contradictori amb el que hauria seguit en el cas d'una anterior sol·licitud de la persona reclamant, a qui se li hauria donat l'informe raonat i altra informació d'unes actuacions encara no conclòses (SAIP 88/2016).

Sobre la base de les anteriors consideracions, la persona reclamant demana a la GAIP l'estimació de la seva Reclamació i, en conseqüència, l'accés a les comunicacions de l'OAC del 2017 a la Fiscalia o a les autoritats competents, així com als informes raonats, respostes o informes derivats de les actuacions indicades a la sol·licitud d'informació de l'antecedent 2, llevat de les relatives al Departament de Governació i Relacions Institucionals.

6. El 12 d'abril de 2018 la GAIP comunica la Reclamació a l'OAC i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.
7. La resolució del Director de l'OAC de 8 de maig de 2018 resol el recurs administratiu de reposició assenyalat a l'antecedent 4. Formula les consideracions següents:
 - Analitza la suposada contradicció entre la resolució impugnada i una anterior resolució de la mateixa OAC, que hauria facilitat informació sol·licitada a la mateixa persona reclamant, malgrat que les actuacions de l'OAC encara no havien conclòs. Segons el relat de la resolució del recurs, en el cas precedent citat l'OAC en un primer moment hauria denegat la informació sol·licitada, mentre la seva intervenció era oberta, i la va facilitar més d'un any més tard, arrel d'una segona sol·licitud de la persona reclamant, i quant les actuacions de l'Oficina ja haurien conclòs. Les circumstàncies entre els dos casos serien diferents i no hi hauria contradicció ateses les diferències existents entre el cas actual i el precedent invocat.
 - Cita jurisprudència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE) en relació amb l'accés a investigacions de l'Oficina Europea de Lluita Contra el Fraud (OLAF), segons la qual l'accés a expedients de l'Oficina en curs o conclòsos recentment podria perjudicar el normal desenvolupament de les investigacions i l'OLAF és obligada jurídicament a tractar les dades que obté durant les seves investigacions com a informació confidencial i emparada en el secret professional.
 - Observa que els sis informes raonats sol·licitats serien encara de dates recents i en relació amb cinc d'ells les actuacions de l'OAC encara no estarien conclòses. Únicament les actuacions d'investigació número 018-17032016/054 es podrien considerar conclòses, ja que no es preveuen noves actuacions de l'OAC en relació amb elles; aquest fet comportaria

que hagi decaigut el motiu pel qual se'n havia denegat l'accés sol·licitat i, per tant, en aquestes noves circumstàncies procediria estimar-lo.

Sobre la base de les consideracions anteriors, la resolució estima parcialment el recurs de reposició i posa a disposició de la persona reclamant, prèvia anonimització, còpia dels documents que integren les actuacions d'investigació número 018-17032016/054 següents: informe raonat adreçat a la Secretaria General del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies emès en data 21 de novembre de 2017 i la resposta i valoracions de la Direcció General de la Inspecció de Treball de data 22 de gener de 2018. I desestima la resta del recurs administratiu de reposició.

8. El 9 de maig de 2018 entra a la GAIP la documentació sol·licitada de conformitat amb l'antecedent 6. A l'escrit de presentació, i atès que la GAIP havia demanat si havia terceres persones afectades per la informació sol·licitada i si se'ls havia fet trasllat de la Reclamació, la persona responsable del Gabinet de direcció de l'OAC manifesta que les persones afectades serien les potencialment responsables d'actuacions il·legítimes valorades pels informes de l'Oficina i que era pràctica habitual de l'OAC la seva anonimització, i el mateix acostumava a fer amb altres identitats que podessin constar a la documentació lliurada a resultes de l'exercici del dret d'accés a la informació pública.
9. El 9 de maig de 2018 la GAIP rep l'informe de l'OAC, que posa de manifest el següent:
 - L'objecte de la Reclamació s'hauria de limitar a l'objecte del recurs de reposició indicat a l'antecedent 4, que la part de la sol·licitud d'informació denegada per la resolució del Director de l'OAC de 19 de febrer de 2018 se'n ha de considerar exclosa perquè la seva denegació hauria estat consentida per la persona reclamant i, en conseqüència, ferma. Considera que la Reclamació va lligada al recurs de reposició, i que allò que no va ser objecte del recurs (la desestimació de la sol·licitud d'accés a les sis comunicacions al Ministeri Fiscal i a les comunicacions fetes per l'OAC a les diferents autoritats competents) ara no ho pot ser de la Reclamació.
 - L'objecte de la Reclamació que s'acaba d'indicar s'hauria de reduir en la part del recurs de reposició estimat per l'OAC (antecedent 7), en relació amb la qual s'hauria produït una pèrdua parcial d'objecte de la Reclamació.
 - A més de les consideracions anteriors, que portarien a la inadmissibilitat de la Reclamació en relació amb les matèries que excedeixen l'objecte del recurs de reposició, l'informe afegeix el següent raonament per excloure la possibilitat d'accés a les comunicacions a la Fiscalia: "les comunicacions al Ministeri Fiscal resultat de les actuacions de l'Oficina es fan amb la màxima confidencialitat i reserva, de manera que, en general, ni tan sols es

comunica la tramesa al Ministeri Fiscal als ens concernits o, eventualment, persones concernides. Atesa la naturalesa d'aquests documents, que d'altra banda es fan arribar a un subjecte no obligat per la normativa de transparència (que eventualment podria iniciar actuacions a partir i en base a aquests documents), possiblement el reclamant no ha articulats arguments tendents a discutir la decisió de l'Oficina en aquest punt perquè no és factible defensar el dret d'accés d'un "tercer" als documents esmentats".

- En relació amb l'argument de la persona reclamant, en el sentit que les actuacions de l'OAC serien conegudes per l'Administració investigada, de manera que la seva difusió difícilment podria perjudicar l'eficàcia del procediment, l'informe de l'OAC hi oposa les previsions de la Llei 14/2008, de 5 de novembre, de l'OAC (LOAC), segons l'article 18 de la qual les actuacions de l'oficina s'han de portar a terme assegurant la reserva màxima, tant per no perjudicar a la persona o a l'entitat investigades, com per salvaguardar l'eficàcia del procediment jurisdiccional o administratiu que se'n pugui derivar; aquest precepte també preveu que si bé les persones objecte d'una investigació han de ser-ne informades, això seria llevat dels casos que de manera motivada i proporcionada es considerés prioritari el manteniment d'un secret absolut en benefici de la investigació. També assenyala que els articles 19 i 23 LOAC estableixen un règim estricte de protecció de les dades personals afectades per les investigacions de l'Oficina i que el principi de discreció màxima és un dels que orienten les actuacions de l'OAC. I conclou aquesta línia argumental indicant que si bé l'OAC està subjecte a la legislació de transparència, aquesta subjecció no comporta que no hagi de seguir respectant segons criteris de proporcionalitat els requeriments legals de reserva, tant en benefici de les persones afectades, com de l'eficàcia de les seves actuacions.
- En relació amb l'argument de la persona reclamant en el sentit que l'OAC no és un òrgan jurisdiccional, ni té potestats sancionadores, i en conseqüència els seus documents no inclourien referències a infraccions comeses, l'informe de l'OAC assenyala que l'Oficina pot posar en relleu indicis d'il·licitud i qualificar conductes i que aquests pronunciaments poden tenir una gran transcendència, ja que l'OAC és un denunciador qualificat i pot instar processos judicials i procediments administratius sancionadors. D'ací que calgui protegir especialment les comunicacions de l'OAC a autoritats competents per tramitar procediments sancionadors, com seria el cas de les adreçades a la Fiscalia, a l'autoritat de competència o el Tribunal de Comptes o la Sindicatura de Comptes.
- En relació amb les consideracions fetes per la persona reclamant, sobre l'existència d'una possible contradicció entre l'actual denegació d'informació per part de l'OAC, fonamentada en què les actuacions de l'Oficina no han estat concluses, i un cas anterior, en el que

aquesta mateixa circumstància no hauria impedit el lliurament d'informació a la mateixa persona reclamant, l'informa reitera, amb major deteniment, l'argumentació de la resolució per l'OAC del recurs de reposició (antecedent 7, primer guió), a fi d'acreditar que entre els dos casos no hi hauria la identitat necessària de circumstàncies perquè l'anterior podés ser qualificat de precedent.

- Pel cas que la GAIP no prengui en consideració el primer argument d'aquest precedent, en el sentit de limitar la Reclamació a les matèries objecte del recurs de reposició, l'informe també exposa diversos preceptes i valoracions per justificar la denegació de la informació relativa a les sis comunicacions de l'OAC al Ministeri Fiscal sol·licitades per la persona reclamant: els articles 18.1 LOAC, 21.1.b i 23 LTAIPBG i 14 LTAIPBGE (que inclou a la relació de límits al dret d'accés a la informació pública la prevenció dels il·lícits i la valoració que la divulgació del contingut de les comunicacions a la Fiscalia sol·licitades causaria un perjudici a l'eficàcia del procediment jurisdiccional que es pugui iniciar com a resultat de les actuacions de la Fiscalia i també a dades personals especialment protegides, béns que han de prevaldre sobre els interessos vinculats al dret d'accés a la informació pública.
- També pel cas que la GAIP no prengui en consideració el primer argument d'aquest precedent, en el sentit de limitar la Reclamació a les matèries objecte del recurs de reposició, l'informe exposa els motius en base als quals caldria denegar (o, si s'escau, atorgar) l'accés a les altres vuit comunicacions realitzades per l'OAC durant el 2017, que són els següents:
 - Actuacions d'investigació 109-3122014/087, 071-09042014/106, 077_07052014/134 i 007-03022016/146: donat que se'n poden derivar responsabilitats, serien aplicables els límits dels articles 18.1 LOAC i 21.1.b LTAIPBG.
 - Actuacions d'investigació 118-21012015/145: donat que l'OAC està valorant la conveniència d'una segona resposta, encara no hi hauria un posicionament definitiu seu, de manera que caldria excloure l'accés en base a l'article 18.1 LOAC.
 - Actuacions d'investigació 002-10012017/004: donat que les actuacions de l'OAC haurien conclòs, i l'Administració afectada hauria actuat en base a elles, en aquest moment procediria atorgar l'accés sol·licitat, sens perjudici de la necessitat de protegir les dades personals afectades.
 - Actuacions d'investigació 034/10092013/073: donat que les actuacions de l'OAC varen concloure en un arxivament, l'Oficina hauria facilitat a la persona reclamant un breu resum d'elles, i es considera que no es podria facilitar documentació d'aquest

expedient perquè les actuacions es varen trametre a la Inspecció de Treball, que pot dur a terme la corresponent inspecció.

- Actuacions d'investigació 105-20112014/101: varen ser objecte d'una altra sol·licitud d'accés formulada per la mateixa persona reclamant, que va ser resolta el 19 de febrer de 2018, sense que hagi estat objecte de cap acció impugnàtòria.
- En relació amb els informes raonats les sis actuacions concretes l'accés als quals és objecte del recurs de reposició del que deriva aquesta Reclamació, l'informe de l'OAC fa les següents consideracions:
 - Les actuacions d'investigació 016-210022017/160 han estat comunicades a una autoritat administrativa i l'OAC no té coneixement de les actuacions que hagi pogut emprendre. Per tant, considera que s'ha de denegar l'accés en base als articles 18 LOAC, 21.1.b LTAIPBG i 14.1.e LTAIPBGE.
 - Les actuacions d'investigació 078-15122016/133, 007-03022016/146 i 171-2512015/111 encara són objecte de tramitació per l'OAC, que està valorant o s'està posicionant sobre la informació rebuda; per tant, de moment segueixen sent aplicables els límits establerts per protegir les seves actuacions.
 - Les actuacions d'investigació 018-17032016/054 han estat conclòses i, en conseqüència, l'informe de l'OAC indica que l'Oficina ha estimat la sol·licitud d'accés i posarà la documentació corresponent a disposició de la persona reclamant, prèvia anonimització de les dades personals afectades.
 - Les actuacions d'investigació 047-29072016/051 han estat comunicades a una autoritat que està actuant i cal denegar l'accés sol·licitat a elles en base als articles 18 LOAC, 21.1.b LTAIPBG i 14.1.e LTAIPBGE.
- L'informe cita jurisprudència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (sentència de 26 de maig de 2016), segons la qual hi hauria una presumpció general a favor de la denegació d'accés a les actuacions d'investigació de l'OLAF, tant a les persones interessades, com al públic en general, mentre estiguin en tramitació i quan s'acabin de cloure. Així mateix, també fa referència al Tribunal de la Funció Pública de la Unió Europea (sentència de 2 de maig de 2007), segons el qual la confidencialitat de les actuacions de l'OLAF, a més de protegir l'eficàcia d'elles, també es justifica en la necessitat de salvaguardar la presumpció d'innocència i, per tant, la reputació dels funcionaris i dels agents afectats per aquestes investigacions.

- En base a les anteriors consideracions, l'informe conclou que cal declarar la inadmissibilitat parcial de la Reclamació i la pèrdua parcial d'objecte d'algunes pretensions i desestimar-la pel que fa a la resta.
10. L'11 de maig de 2018 la GAIP sol·licita informe de l'APDCAT sobre aquesta Reclamació, tot informant-ne a les parts als efectes de l'ampliació en quinze dies del termini per resoldre, de conformitat amb el previst per l'article 42.9 LTAIPBG.
 11. El 4 de juny de 2018 la GAIP rep l'informe de l'APDCAT, que conclou el següent: "L'accés de la persona reclamant a la informació personal referida a la comissió d'infraccions penals o administratives continguda en les comunicacions a la Fiscalia, a les autoritats competents en els informes raonats i/o les respostes dels ens concernits a les conclusions d'aquests informes, resta limitat per l'article 23 LTAIPBG, llevat que la sol·licitud d'accés s'acompanyi del consentiment exprés i per escrit de la persona afectada. No resultaria tampoc justificat en aquest cas l'accés generalitzat a la resta d'informació personal que puguin contenir els documents sol·licitats, tret d'aquelles dades que puguin considerar-se merament identificatives dels empleats públics d'acord amb les previsions de l'article 24.1 LTAIPBG". Les consideracions més rellevants que fonamenten aquesta conclusió són les següents:

Després de citar l'article 23 LTAIPBG, que mana denegar les sol·licituds d'informació que contenen dades relatives a la comissió d'infraccions, assenyala que "en la mesura que les actuacions de l'OAC tinguin per objecte la investigació d'uns fets suposadament irregulars atribuïbles a determinades persones, la conducta dels quals podria ser constitutiva d'infraccions penals o administratives, la informació referida a aquestes persones és mereixedora d'especial protecció (...) És indiferent si l'OAC és o no qui sanciona en via administrativa les conductes que investiga (...) L'accés a la informació referida al fet de ser investigat com a presumpte responsable d'uns fets que poden ser constitutius d'infraccions ha de ser denegat sobre la base del que preveu la legislació de transparència. L'accés a la informació sobre els empleats públics que es vegin afectats per haver participat en els procediments administratius que han estat investigats per l'OAC per suposades irregularitats podria causar un greu perjudici en la privacitat de l'afectat, que pot incidir de manera molt negativa en el seu prestigi professional amb efectes que podrien anar més enllà de l'esfera laboral".

Així mateix, indica que "els resultats de les actuacions d'investigació dutes a terme per l'OAC respecte de possibles actuacions irregulars dels ens públics investigats són provisionals (...) La divulgació d'aquesta informació podria ser contrària al principi de minimització de les dades, que exigeix que les dades personals que es tractin siguin exactes (...) L'OAC justifica la limitació d'accés a determinats informes raonats en el fet que no hi ha encara una decisió o posicionament definitiu respecte a les conclusions d'aquests informes. En aquest sentit, considera que les

respostes o documentació que puguin facilitar els ens concernits podria fer variar el criteri incorporat en l'informe inicialment emès, sense que es pugui descartar un nou pronunciament sobre la depuració de les eventuais responsabilitats que se'n poguessin derivar. Mentre existeixi aquesta possibilitat, serà aplicable la limitació d'accés que imposa l'article 23. Dins del supòsit de l'article 23 LTAIPBG cal incloure també l'eventual informació mereixedora d'especial protecció que pugui constar respecte de terceres persones alienes als ens públics investigats, per haver participat en els diferents procediments administratius que s'investiguen (...) La participació d'aquest tercer en els fets podria ser constitutiva d'alguna infracció penal o administrativa i, per tant, l'accés a aquesta informació toparia amb la limitació prevista en l'article 23 LTAIPBG".

En aplicació de l'article 24.1 LTAIPBG, es podrien facilitar "les dades identificatives (nom, cognoms i càrrec) dels empleats públics que han intervingut en exercici de les seves funcions en el marc de les actuacions d'inspecció de l'OAC".

A més de les anteriors situacions personals (eventuals responsables, empleats públics), "tampoc es pot descartar que apareguin identificades persones que declaren com a testimonis, o inclús la persona denunciant dels fets suposadament irregulars. En aquests casos, caldrà fer una ponderació entre els diferents drets i interessos en joc, prevista en l'article 24.2 LTAIPBG (...) En el context d'informació periodística, i als efectes de transparència, pot ser rellevant conèixer quins són els ens investigats i els motius pels quals se'ls ha investigat (...) En aquest context, l'accés a la identitat de les persones que participen en els diferents procediments administratius que són qüestionats i investigats per l'OAC, no sembla que sempre hagi de ser estrictament necessari (...) A efectes de transparència, és irrellevant conèixer qui és la persona que informa o comunica actuacions dels ens públics que poden ser irregulars. El mateix es pot dir respecte de les persones que actuen com a testimonis. Per tant, el principi de minimització de les dades (article 4 LOPD i 5.c del RGPD) impediria també en aquest cas l'accés a dita informació".

12. El 6 de juny de 2018 la GAIP trasllada a la persona reclamant l'informe de l'APDCAT indicat a l'antecedent anterior.

Fonaments jurídics

1. Objecte i valoració de l'admissibilitat de la Reclamació

Els antecedents posen de manifest que prèviament a aquesta Reclamació la persona reclamant va interposar un recurs administratiu de reposició en relació amb la mateixa sol·licitud d'informació pública. Aquest fet obliga a precisar quin és l'objecte de la Reclamació, qüestió que pot ser transcendent als efectes de determinar l'abast material de la informació reclamada, tal com assenyala el primer apartat de l'informe de l'OAC resumit per l'antecedent 9.

La sol·licitud d'accés de la que deriva aquesta Reclamació va ser resolta pel Director de l'OAC el 19 de febrer de 2018, que va denegar la major part de la informació sol·licitada, inclosa la relativa a les sis comunicacions de l'OAC al Ministeri Fiscal i a les vuit comunicacions de l'OAC a autoritats administratives competents.

La resolució del Director de l'OAC va ser objecte de recurs administratiu de reposició, presentat el 27 de febrer de 2018 (antecedent 4). Aquest recurs només es presenta en relació amb els informes raonats denegats per la resolució del Director de l'OAC (tots els sol·licitats, llevat del relatiu al Departament de Governació i Relacions Institucionals, que va ser lliurat a la persona reclamant), sense fer esment a les comunicacions de l'OAC a la Fiscalia i a les autoritats administratives competents. Aquest recurs de reposició va ser resolt pel Director de l'OAC el 8 de maig de 2018 (prèviament, a partir del 26 de març es podia considerar desestimat per silenci administratiu), tot denegant l'accés a la major part de la informació sol·licitada.

La Reclamació presentada a la GAIP el 10 d'abril de 2018 no indica expressament si el seu objecte és la resolució del Director de l'OAC de 19 de febrer de 2018, sobre la sol·licitud d'informació, o la desestimació presumpta del recurs de reposició produïda el 26 de març de 2017 (i ratificada en la seva major part per la resolució del Director de l'OAC de 8 de maig de 2018). Aquesta indefinició podria ser causa suficient per inadmetre la Reclamació, ja que l'article 31.1.b RGAIP estableix que un dels requisits que han de complir les formulacions de les reclamacions davant d'aquest organisme és el d'indicar "la resolució objecte de reclamació". Nogensmenys, en benefici del dret d'accés i vist que, com es pot comprovar tot seguit, les circumstàncies del cas permeten determinar l'objecte de la Reclamació, es descarten els efectes d'inadmissibilitat general que es podrien derivar d'aquesta causa.

Les reclamacions davant la GAIP han de tenir per objecte resolucions expresses o presumptes de sol·licituds prèvies d'informació pública o de recursos de reposició derivats d'elles. Així ho preveuen clarament els articles 39.1 ("les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la GAIP") i 42.1 ("les reclamacions a què fa referència l'article 39.1 s'han d'interposar en el termini d'un mes a comptar de la notificació de la resolució, del moment en què ha finit el termini per a resoldre en el supòsit de l'article 35.2 o, si escau, de la desestimació del recurs de reposició") LTAIPBG.

En aquest cas, si la Reclamació es presentés en relació amb la resolució del Director de l'OAC de 19 de febrer de 2018, de desestimació de la sol·licitud d'informació pública formulada per la persona reclamant, no es podria admetre a tràmit, per extemporània, ja que en el moment de la seva presentació (el 10 d'abril de 2018) havia passat més del mes dins del qual poden ser reclamades les resolucions sobre les sol·licituds d'informació pública, segons l'article 42.1 LTAIPBG citat al paràgraf

anterior. En aquest sentit, es pot apuntar que ja va ser inadmesa per aquest mateix motiu de ser extemporània la Reclamació 94/2018, presentada uns dies abans per la mateixa persona reclamant, amb la mateixa Administració destinatària (l'OAC) i el mateix objecte que aquesta.

Per tant, aquesta Reclamació només podria ser admesa, per raons de termini, en relació amb la desestimació presumpta del recurs de reposició, produïda el 26 de març de 2018. I si s'admet en relació amb la desestimació presumpta del recurs de reposició, el seu objecte s'hauria de circumscriure a la informació demanada per aquest recurs, que es limita a la relativa als informes raonats i altra documentació derivada d'ells, amb exclusió de la relativa a les comunicacions al Ministeri Fiscal i a les autoritats administratives competents, que no havia estat objecte del recurs de reposició.

Aquesta línia argumental porta a entendre que la denegació de l'accés sol·licitat a les comunicacions de l'OAC al Ministeri Fiscal i a les autoritats competents, efectuada per la resolució del Director de l'OAC de 19 de febrer de 2018, al no haver estat impugnada pel recurs de reposició interposat el 27 de febrer del mateix any, hauria esdevingut ferma en via administrativa al cap d'un mes de la seva notificació (tot i que a l'expedient aportat a aquest procediment no consta l'evidència d'aquesta notificació (que va tenir lloc el 19 de febrer citat més amunt, de manera que a partir del 20 de març aquesta fermesa seria inqüestionable), i en conseqüència no podria ser objecte d'aquesta Reclamació, que es presenta el 10 d'abril, motiu pel qual s'hauria d'inadmetre parcialment.

Aquestes consideracions abonen la pertinència de les al·legacions de l'OAC que sol·liciten aquesta inadmissibilitat parcial de la Reclamació, que afecta les comunicacions d'aquesta Oficina al Ministeri Fiscal i a les autoritats competents durant el 2017, de manera que l'objecte de la Reclamació queda circumscribit als informes raonats, respostes o informes derivats indicats a l'apartat primer de l'antecedent 2.

En relació amb aquests informes raonats i amb l'altra documentació sol·licitada vinculada a ells, cal assenyalar que els antecedents 3 i 7 posen de manifest que la documentació relativa a dos d'ells ja ha estat facilitada a la persona reclamant, en un cas en virtut de l'estimació parcial de la sol·licitud d'informació (Departament de Governació i Relacions Institucionals), i en l'altre a conseqüència de l'estimació parcial del recurs de reposició (Direcció General de la Inspecció de treball de Catalunya). En conseqüència, tampoc procediria admetre la Reclamació en relació amb aquests expedients, per manca d'objecte a reclamar.

Per tant, l'objecte de la Reclamació resta circumscribit als informes raonats, respostes o informes derivats de les següents actuacions d'investigació: núm. 016-210022017/160 relatives a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, núm. 078-15122016/133 relatives al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, 007-03022016/146 relatives a la Guàrdia Urbana de Barcelona, núm. 171-

25112015/111 relatives a l'Institut Municipal de Parcs i Jardins i 047-29072016/051 relatives a l'Ajuntament de Lleida.

2. Sobre el dret d'accés a la informació reclamada i els límits que hi concorren

La informació reclamada és informació pública, atesos els termes en els que aquesta és definida per l'article 2.b LTAIPBG: la que és elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat. Vista la naturalesa administrativa de l'OAC i el fet que la informació demanada forma part d'expedients d'aquest organisme, forçosament cal concloure que s'ha de qualificar d'informació pública, als efectes de l'exercici del dret d'accés regulat per l'LTAIPBG.

En tant que informació pública, els articles 18 i 20 LTAIPBG en garanteixen l'accés, llevat que concorrin causes expressament establertes per les lleis que puguin comportar la seva denegació o la seva restricció. Dels antecedents es pot deduir que en aquest cas s'invoquen per part de l'OAC principalment dos tipus de límits legals que, segons aquest organisme, impedirien l'accés a la informació sol·licitada: el relatiu a la protecció de les dades personals, per una banda, i el que té per finalitat protegir l'eficàcia dels procediments d'exigència de responsabilitat tramitats per l'OAC. Tot seguit es valora si concorren aquests límits i fins a quin punt han de prevaldre ells o el dret d'accés a la informació sol·licitada.

3. Valoració del límit d'accés derivat de la protecció de dades personals

Els articles 23 i 24 LTAIPBG estableixen els següents règims de protecció de les dades personals contingudes a la informació que és objecte de l'exercici del dret d'accés a la informació pública: el que s'aplica a les dades personals especialment protegides contemplades a l'article 23 (que inclou les relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives), que taxativament no poden ser divulgades; el que s'aplica a les dades personals merament identificatives, relacionades amb l'organització i el funcionament de l'Administració (és a dir: bàsicament la identitat dels empleats o empleades públiques que participen en el procediment, si consta), que segons l'article 24.1 en principi s'han de facilitar si són sol·licitades; i la resta de dades personals (és a dir, ni especialment protegides, ni merament identificatives), que es poden donar prèvia ponderació dels drets i interessos en joc, segons preveu l'article 24.2.

Tant l'OAC, com l'informe de l'APDCAT, posen de manifest que en els informe raonats hi poden constar fets i valoracions que poden atribuir, més que sigui indirectament, responsabilitats constitutives d'infracció a persones determinades. La persona reclamant argumenta que l'OAC no té competència sancionadora, motiu pel qual caldria descartar, segons ella, la concurrència d'aquest límit en relació amb la informació sol·licitada. Aquest argument no pot ser acceptat, ja que l'article 23

LTAIPBG no formula el límit que afecta a les dades relatives a la comissió d'infraccions en funció de si l'Administració sol·licitada és o no és competent per sancionar-les (de fet, aquest precepte també es refereix a què aquest límit inclou eventuais infraccions penals, quan és obvi que cap Administració pública pot imposar penes), sinó que ho fa d'acord amb criteris objectius, és a dir, de si es pot apuntar o definir una possible infracció, amb independència de l'autoritat a la que correspongui apreciar-ho i/o sancionar-ho.

De totes maneres, no cal aprofundir massa més en aquesta qüestió, ja que la concurrència d'eventuals fets constitutius d'infracció en la informació sol·licitada seria rellevant, des del punt de vista del règim de protecció de dades personals, que és el que es valora en aquest fonament jurídic, si es plantejés la possibilitat de facilitar la identitat de les persones eventualment responsables dels fets indicats, però no ha de ser aquest el cas. Fonts de l'OAC han manifestat a la GAIP que apliquen sempre el criteri d'anonimitzar la informació que facilita la institució a resultes de l'exercici del dret d'accés a la informació pública. Per una altra banda, sembla també pertinent la consideració feta per l'informe de l'APDCAT, en el sentit que ha de prevaldre la protecció de la identitat de terceres persones, com ara denunciants o testimonis (que no seria, per tant, una dada personal especialment protegida), damunt del dret d'accés, perquè aquesta identitat no sembla que sigui una informació rellevant als efectes de la finalitat de la sol·licitud (en tot cas, no s'ha acreditat que ho sigui).

En conseqüència, l'article 23 LTAIPBG i la legislació de protecció de dades personals no impedeixen facilitar la informació sol·licitada que pugui ser relacionada amb la comissió d'infraccions, si s'eliminen prèviament d'ella la identitat (així com també les possibles referències que possibilitin deduir-la) de les persones físiques concernides, tant si es tracta de possibles responsables de les eventuais irregularitats detectades, com ara la persona denunciant o d'altres persones citades pels informes sol·licitats. L'article 23 LTAIPBG i la legislació de protecció de dades personals no impedeixen facilitar la informació sol·licitada que pugui ser relacionada amb la comissió d'infraccions, si s'eliminen prèviament d'ella la identitat (així com també les possibles referències que possibilitin deduir-la) de les persones físiques concernides, tant si es tracta de possibles responsables de les eventuais irregularitats detectades, com ara la persona denunciant o d'altres persones citades pels informes sol·licitats. D'aquesta manera es podria atendre el dret d'accés a la informació sense necessitat de sacrificar el dret a la protecció de les dades personals afectades; això no impediria, tanmateix, que si en relació amb un informe raonat determinat la persona reclamant considerés que, als efectes de la finalitat de l'accés sol·licitat, la identitat de les persones concernides fos rellevant, i així ho argumentés expressament en la corresponent sol·licitud d'informació pública, podés ser procedent facilitar-li també aquesta informació.

4. *Valoració dels límits derivats de la protecció dels procediments d'exigència de responsabilitats*

L'altra línia de consideracions que fa l'OAC per justificar la denegació de la informació reclamada tenen a veure amb la finalitat de protegir l'eficàcia dels possibles procediments d'exigència o de depuració de responsabilitats per les eventuais irregularitats desvetllades pels informes raonats, ja es tracti del mateix procediment d'intervenció de l'OAC, dels possibles procediments de revisió o de correcció que pugui emprendre la mateixa Administració objecte de l'informe raonat o dels que hagin obert o puguin obrir les eventuais autoritats competents per intervenir, segons la naturalesa de les irregularitats detectades, assabentades dels fets per l'OAC (a títol d'exemple, podrien ser les Autoritats tributàries, de la competència, Inspecció de Treball, Seguretat Social, Sindicatura o Tribunal de Comptes, o Fiscalia, entre altres). El raonament fet per l'OAC és que la difusió dels informes raonats reclamats pot dificultar l'adopció de mesures d'exigència de responsabilitats per les autoritats indicades, beneficiant d'aquesta manera els possibles infractors.

L'OAC aporta diverses referències jurídiques que avalarien l'aplicació d'aquest tipus de límit. Amb caràcter general, l'article 21 LTAIPBG, que preveu que el dret d'accés a la informació pública pot ser denegat o restringit si el coneixement o la divulgació de la informació comporta un perjudici, entre altres, per a la investigació o la sanció de les infraccions (apartat 1.b) o per al secret o la confidencialitat en els procediments tramitats per l'Administració pública, si el secret o la confidencialitat són establerts per una norma amb rang de llei (apartat 1.c). En aquest sentit, l'article 18.1 LOAC estableix que "les actuacions de l'Oficina Antifrau de Catalunya s'han de portar a terme i han d'ésser tramitades assegurant en tot cas la reserva màxima per a evitar perjudicis a la persona o a l'entitat investigades i com a salvaguarda de l'eficàcia del procediment jurisdiccional o administratiu que es pugui iniciar a conseqüència de les dites actuacions". Així mateix, també fa referència a la normativa i als criteris de l'OLAF, que no només propugnarien per mantenir la confidencialitat de la informació dels procediments d'investigació oberts per aquesta mena d'organismes, sinó que també requeriria projectar aquest manteniment de la confidencialitat durant un lapse prudent de temps després d'haver finalitzat, amb la finalitat de protegir l'eficàcia les eventuais actuacions que les autoritats competents puguin emprendre a resultes d'ells.

S'ha de tenir en compte que el dret d'accés a la informació pública no hauria de ser en detriment de les actuacions que calgui emprendre pels poders públics per corregir actuacions públiques contràries a l'ordenament jurídic o als interessos públics o per exigir les responsabilitats que corresponguin per aquest motiu. Aquestes actuacions que convé protegir poden ser tant les mateixes funcions de l'OAC, mentre no hagi donat per tancada i definitiva la corresponent investigació, les de l'Administració investigada d'eventual correcció dels seus actes o d'exigència de responsabilitat del seu personal, com de les autoritats administratives o judicials competents per revisar i depurar actuacions

administratives a les que l'OAC pugui comunicar el seu informe (Fiscalia, Autoritat de la competència, Autoritats fiscals, Inspecció de Treball, Seguretat Social, Sindicatura o Tribunal de Comptes, etc.).

En tot cas, les denegacions o restriccions al dret d'accés a la informació pública fonamentades en la "salvaguarda de l'eficàcia del procediment jurisdiccional o administratiu que es pugui iniciar" a conseqüència de les actuacions de l'OAC han de tenir en compte els criteris establerts per l'article 20 LTAIPBG, especialment que els límits al dret d'accés s'han d'aplicar restrictivament i tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret. En aquest cas aquesta tasca no és senzilla, ja que la sol·licitud d'informació de la que deriva la Reclamació és molt àmplia i les circumstàncies concretes de cada informe raonat són diferents, tant per raó de les conseqüències que pugui tenir, com del moment en el que es pondera si s'ha d'aplicar o no el límit impeditiu de l'accés sol·licitat; el simple decurs del temps pot diluir la necessitat de denegar l'accés, com ho palesa el fet que en el moment de resoldre el recurs de reposició comentat a l'antecedent 7 l'OAC considera que ja pot donar un informe raonat que setmanes abans havia tingut que denegar, i és probable que en el moment de fer aquesta Resolució escaigui facilitar algun informe raonat que la resolució per l'OAC del recurs de reposició va denegar fonamentadament.

Les anteriors consideracions porten a subratllar la transcendència del moment en el que es valora el dret d'accés, com a element potencialment determinant del seu abast efectiu. Si hom té en compte que la Reclamació davant la GAIP té per objecte la revisió d'una actuació administrativa prèvia (en aquest cas, la resolució de l'OAC de 8 de maig de 2018, que resol el recurs de reposició interposat per la persona reclamant), cal entendre que el procedent és valorar si aquesta resolució de l'OAC és o no ajustada a dret, i aquesta valoració forçosament s'ha de fer en relació amb les circumstàncies del moment en el que va ser dictada. En aquest sentit, tant els termes de la resolució indicada, com les consideracions fetes per l'informe posterior de l'OAC aportat a aquest procediment (antecedent 9), fonamenten adequadament la denegació d'informació en les previsions legals citades més amunt, i tenen en compte les circumstàncies concretes de cada un dels informes raonats concernits. Es pot deduir, per tant, que es tracta d'una resolució ajustada a dret i, en conseqüència, procediria denegar aquesta Reclamació.

Cal assenyalar, per una altra banda, que les al·legacions fetes per la persona reclamant al presentar aquesta Reclamació no aporten arguments que contradiguin vàlidament l'anterior conclusió. Afirma que les actuacions de l'OAC són conegudes per les administracions investigades, dada de la que en dedueix que sigui qüestionable que la difusió d'aquesta informació pugui perjudicar investigacions o futures exigències de responsabilitat; davant d'aquesta observació, s'ha de tenir en compte que el fet que les administracions investigades coneguin les actuacions de l'OAC no comporta que també les coneguin totes les persones implicades, ni que les administracions investigades coneguin la versió final de l'informe raonat i les seves propostes d'actuació. Al·lega també que la denegació de l'accés

sol·licitat seria contradictòria amb un precedent en el que l'OAC hauria donat accés a un determinat informe raonat; ara bé, tant a l'antecedent 7, com en el 9, es posa de manifest que l'OAC hauria acreditat que el precedent citat no seria comparable al cas, perquè es referiria a un informe raonat ja finalitzat.

Cal concloure, per tant, que cal desestimar la part de la Reclamació admesa a tràmit, perquè la resolució de l'OAC impugnada (de 8 de maig de 2018, que resol el recurs de reposició interposat per la persona reclamant) és ajustada a dret. Això no treu, tanmateix, que si la persona reclamant presenta una nova sol·licitud demanant la mateixa informació, en un moment posterior en el temps, sigui procedent lliurar-li la informació sol·licitada, perquè s'hagin pogut esvair els motius que en el moment de resoldre varen portar a l'OAC a denegar la major part de l'accés sol·licitat.

5. *Publicitat de les resolucions de la GAIP*

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 29 de juny de 2018, resol per unanimitat:

1. Inadmetre la part de la Reclamació 103/2018 que demana "la documentació relativa a les sis comunicacions fetes per l'OAC a la Fiscalia al llarg del 2017 i a les 21 comunicacions fetes per l'OAC a les diferents autoritats competents durant el mateix any, així com també qualsevol resposta, informe o actuació feta per les autoritats competents i comunicada a l'OAC, arran de les citades comunicacions i en relació amb els fets investigats i, si s'escau, si l'OAC ha endegat o valora endegar alguna actuació arran de les respostes rebudes", perquè en el moment de presentar la Reclamació havia transcorregut més d'un mes des de la resolució de denegació d'aquesta informació, que no va ser objecte del recurs de reposició interposat per la persona reclamant.
2. Inadmetre la part de la Reclamació 103/2018 relativa als informes raonats de l'OAC sobre el Departament de Governació i Relacions Institucionals (20/06/2017) i la Direcció General de la Inspecció de Treball de Catalunya (13/11/2017) i a la documentació inclosa als expedients corresponents, perquè aquesta part de la sol·licitud d'informació ja ha estat estimada per l'OAC.
3. Desestimar la resta de la Reclamació 103/2018 perquè la resolució administrativa impugnada (la resolució del Director de l'OAC de 8 de maig de 2018, que resol el recurs de reposició interposat

per la mateixa persona reclamant) és ajustada a dret, d'acord amb les consideracions fetes als fonaments jurídics 3 i 4.

4. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 103/2018 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Barcelona, 29 de juny de 2018

Elisabet Samarra i Gallego

Presidenta

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.